

„Zašto vidiš trun u oku brata svoga, a ne primećuješ balvan u svome oku?“ (Lk 6,41)

Sišavši sa gore, nakon noći provedene u molitvi, Isus izabere svoje apostole. Stigavši na visoravan, obraća im se dugim govorom koji započinje proglašenjem Blaženstava...

U Lukinom jevanđelju, za razliku od Matejevog, Blaženstava su samo četiri i odnose se na siromašne, gladne, one koji stradaju i one koji pate, uz dodatak četiri upozorenja bogatima, sitima i oholima[1]. Ovu Božiju sklonost prema poslednjima Isus čini svojom misijom, kada u nazaretskoj sinagogi[2] izgovara da je ispunjen Duhom Gospodnjim i da donosi dobru vest siromašnima, oslobođenje zarobljenima i slobodu potlačenima.

Isus nastavlja podstičući svoje učenike da vole čak i neprijatelje[3] – poruku koja svoju najdublju motivaciju nalazi u ponašanju nebeskog Oca: „Budite milosrdni, jer je i Otac vaš milosrdan.“ (Lk 6, 36)

Ova izjava ujedno je uvod u sledeću: „I ne osuđujte, pa nećete biti osuđeni. Opraštajte i biće vam oprošteno.“ (Lk 6, 37)

Zatim Isus upozorava kroz namerno preuveličanu sliku:

„Zašto vidiš trun u oku brata svoga, a ne primećuješ balvan u svome oku?“

Isus zaista poznaje naše srce. Koliko puta u svakodnevnom životu imamo ovo tužno iskustvo: lako je kritikovati – čak i strogo – greške i slabosti brata ili sestre, ne uzimajući u obzir da time sebi prisvajamo pravo koje pripada samo Bogu.

Potrebna nam je ona poniznost koja dolazi iz svesti da smo grešnici kojima je neprestano potreban Božji oprostaj, kako bismo *uklonili balvan* iz svog oka. Samo onaj koji ima hrabrosti da primeti sopstveni *balvan*, ono što lično treba učiniti da se preobrazi, moći će da razume – bez osuđivanja i preterivanja – svoje i tuđe krhkosti i slabosti.

Međutim, Isus nas ne poziva da zatvorimo oči i pustimo da stvari teku same od sebe. On želi da njegovi sledbenici pomažu jedni drugima da napreduju na putu ka novom životu. Apostol Pavle takođe uporno traži od nas da brinemo o drugima: da opominjemo neuredne, bodrimo malodušne, pomažemo slabima, da budemo strpljivi prema svima[4]. Samo ljubav je sposobna za takvu službu.

„Zašto vidiš trun u oku brata svoga, a brvno u svom oku ne primećuješ?“

Kako ovu Reč života sprovesti u delo?

Pored onoga što je već rečeno, s početkom Velikog posta možemo moliti Isusa da nas nauči da vidimo druge onako kako ih On vidi – kako ih Bog gleda. I Bog vidi očima srca, jer je Njegov pogled pogled ljubavi.

Zatim, da bismo jedni drugima pomogli, mogli bismo obnoviti praksu koja je bila ključna za prvu grupu devojaka iz Pokreta fokolara u Trentu.

„U početku," ispričala je Kjara Lubik grupi prijatelja muslimana, „nije uvek bilo lako živeti radikalnost ljubavi. [...] Čak i među nama, prašina bi se slegla na odnose, a jedinstvo bi počelo da vene. To se dešavalo, na primer, kada bi neko primetio nedostatke i nesavršenosti drugih i osuđivao ih, hladeći tako struju međusobne ljubavi. Kao reakciju na ovakve situacije, jednog dana smo odlučile da sklopimo pakt među nama i nazvale smo ga 'pakt milosrđa'. Odlučile smo da svaku osobu koju sretnemo – kod kuće, u školi, na poslu – svakog jutra vidimo kao novu, ne sećajući se njenih nedostataka, već sve prekrivajući ljubavlju. [...] Bila je to snažna obaveza koju smo sve zajedno preuzele, i koja nam je pomogla da uvek budemo prve u ljubavi, po ugledu na milosrdnog Boga koji prašta i zaboravlja“^[5].

Priredili Augusto Parodi Rejes i tim Reči života

^[1] Up. Lk 6, 20-26.

^[2] Up. Lk 4, 16-21.

^[3] Up. Lk 6, 27-35.

^[4] Up. 1 Sol 5, 14.

^[5] K. Lubik, *Ljubav prema bližnjem*, Razgovor sa prijateljima muslimanima, Kastel Gandolfo, 1. 11. 2002.